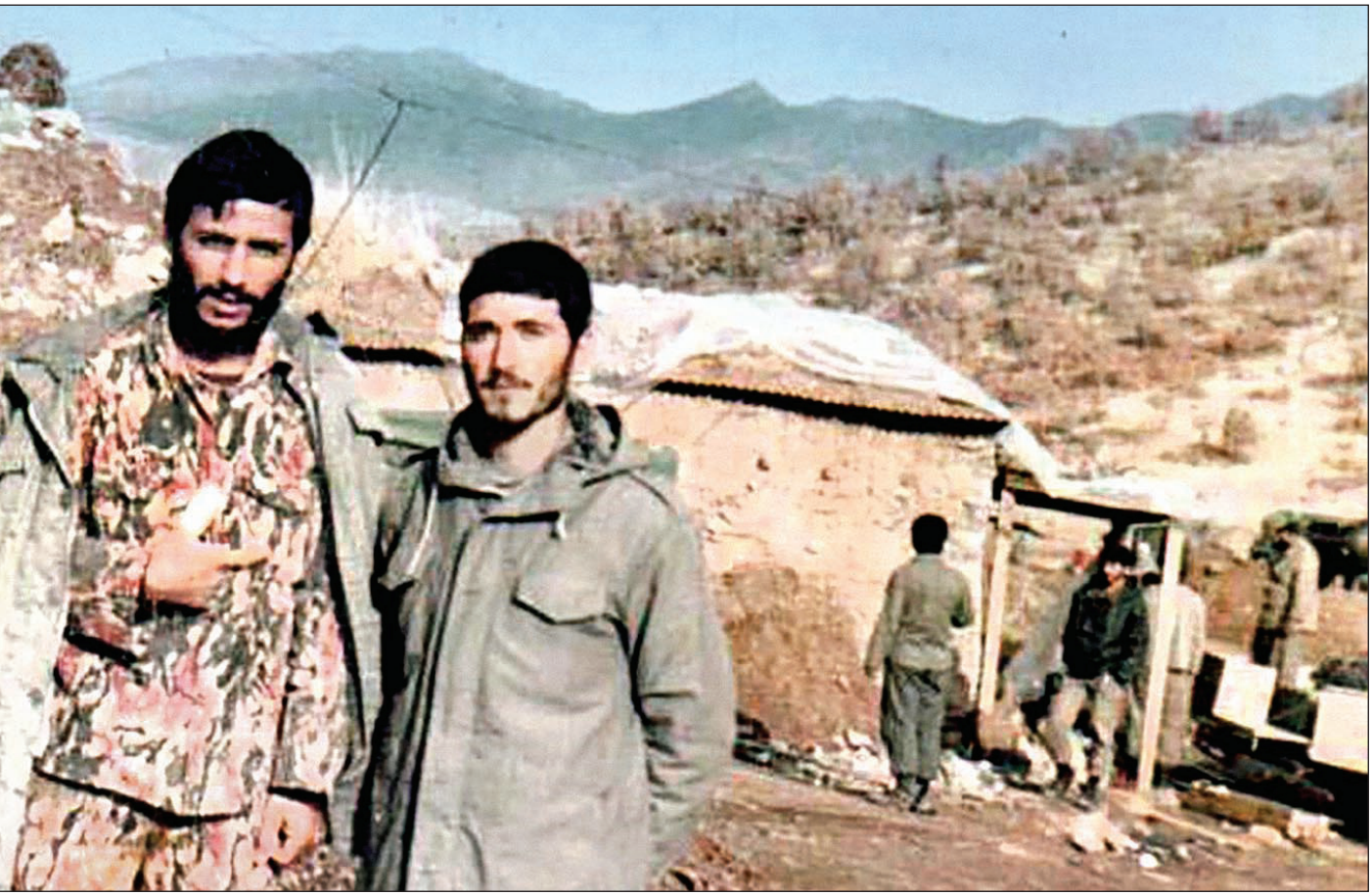

قبلی با رعایت سکوت، درگیر شده و به گشودن معابر می‌پرداختند، این‌بار می‌بایست با ایجاد سر و صدا، بخش تکمیلی اجرای آتش را عملی می‌ساختند تا نیروهای پیاده مستقر در خط دشمن دچار رعب و وحشت شوند.

هم‌چنین درباره‌ی نحوه‌ی اجرای مانور و دست‌یابی به هدف‌های موردنظر بحث‌هایی صورت گرفت و سرانجام، تقسیم‌بندی و تعیین خط حدّ بین دو قرارگاه عملیاتی کربلا و نجف انجام شد. از پاسگاه زُبیدات تا شیار بَجلیِه به قرارگاه عملیاتی کربلا و از شیار بَجلیِه تا پیچ انگیزه(یا نهرِ دُویرج) به قرارگاه عملیاتی نجف واگذار شد. در واقع، شیار بَجلیِه، خط حدّ دو قرارگاه بود.

مانور عملیات، باید طی دو مرحله انجام می‌گرفت: مرحله‌ی نخست، تصرّف ارتفاعات سرکوب و استقرار روی آن‌ها و مرحله‌ی دوّم، اشغال جَبَلِ فوقی بود. با انجام این مراحل، دشمن به‌طور کامل از روی ارتفاعات، به دشت عقب‌نشینی می‌کرد.

زمان عملیات، شب بیست و یکم فروردین انتخاب شد که در آن شب نور ماه وجود نداشت و تاریکی کامل بر صحنه، آوردگاه حاکم بود.

سازمان رزم برای انجام عملیات، به این شرح در نظر گرفته شد:

الف) قرارگاه عملیاتی کربلا، متشکل از پنج قرارگاه فرعی:

کربلای ۱: شامل لشکر ۴۱ ثارالله(علیه‌السلام) از سپاه و تیپ ۱ لشکر ۲۱ پیاده حمزه(علیه‌السلام) از ارتش؛

کربلای۲: شامل لشکر ۷ ولی‌عصر(عجل‌الله‌تعالی‌فرجه‌الشریف) از سپاه و تیپ ۲ لشکر ۲۱ پیاده حمزه(علیه‌السلام) از ارتش؛

کربلای ۳: شامل تیپ ۳۳ المهدی(عجل‌الله‌تعالی‌فرجه‌الشریف) از سپاه و تیپ ۳ از لشکر ۲۱ پیاده حمزه(علیه‌السلام) از ارتش؛

کربلای ۴: شامل لشکر ۱۴ امام حسین(علیه‌السلام) از سپاه و تیپ ۲ لشکر ۷۷ پیاده خراسان از ارتش؛

کربلای ۵: شامل لشکر ۸ نجف و لشکر ۱۹ فجر از سپاه(قرارگاه مستقل سپاه).

ب) قرارگاه عملیاتی نجف، متشکل از چهار قرارگاه فرعی:

نجف ۱: شامل لشکر ۳۱ عاشورا از سپاه و تیپ ۵۵ هوابرد از ارتش؛

نجف ۲: شامل لشکر ۲۷ محمّدرسول‌الله(صلی‌الله‌علیه‌وآله) از سپاه و تیپ مستقل ۸۴ پیاده خرم‌آباد از ارتش؛

نجف ۳: شامل لشکر ۵ نصر از سپاه و تیپ ۵۸ تکاور ذوالفقار از ارتش، به عنوان احتیاط قرارگاه؛

نجف ۴: شامل تیپ مستقل ۱۰ سیّدالشهداء(علیه‌السلام) از سپاه و تیپ ۳۷ زرهی شیراز از ارتش.

در میان جوّی آکنده از تردید و عدم اجماع نظر بین فرماندهان سپاه و ارتش، عملیات والفجر۱ در شامگاه ۲۱ فروردین ۱۳۶۲ آغاز شد. همان‌گونه که پیش‌بینی می‌شد، موانع انبوه سپاه چهارم نیروی زمینی دشمن و حضور وسیع یگان‌های کماندویی و مکانیزه‌ی عراق در منطقه، دست‌یابی به اهداف را دشوار ساخته بود. امّا رزمندگان، این‌بار نیز با تمام قدرت به دشمن حمله کردند.

طی این عملیات که به مدّت یک هفته، از ۲۱ تا ۲۸ فروردین ۱۳۶۲ در حدّ فاصل جبل حَمرین تا پیچ